

Az Ige körül

„Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt.” (Mt 10,32-33)

Hitvalláskényszer

Május a konfirmáció hónapja. Gyülekezetünkben az idén öt fiatal fog nyilvánosan vallást tenni keresztyén hitéről, és számot adni azokról az ismeretekről, amiket református hitelveink alapján az elmúlt évben megtanultak. Mivel azonban fiatal egyházközség vagyunk, érdemes egy kicsit beszélni arról, hogy mi is a konfirmáció.

A keresztség hitvalláshoz kötött, tehát ahhoz, hogy valakit megkereszteljünk, a gyülekezet előtt vallást kell tennie Krisztushoz való elköteleződéséről. Kisgyermekes esetében ez nyilván még lehetetlen, ezért a szülők és a keresztszülők tesznek hitvallást, s megígérik Isten színe előtt, hogy a gyermeket úgy nevelik és neveltetik, hogy majd önként tegyen vallást hitéről, amikor felnőtt. Ennek az alkalma a konfirmáció. Maga a konfirmáció szó latin eredetű, és megerősítést jelent. A konfirmáló fiatalok megerősítik azt a hitvallást, amit egykor a szülők tettek. Ugyanakkor jóval többről is szó van itt!

A konfirmandusok és szüleik tudják, mert minden esztendőben elmondom,

hogy nem szeretem a „vizsga” kifejezést, amit a konfirmáció feltételeként megkövetelünk. A fiatalok rendre kb. 15 kérdést kapnak az összesen megtanulandó 90-ből, amit református hitelveinkkel egyezően meg kell válaszolniuk. Ez azonban inkább egyfajta demonstrációja annak, amit tanítunk a gyerekeknek. Szeretnénk bemutatni a gyülekezet előtt annak az ismerethalmaznak a keresztmetszetét, ami alapján igyekszünk Krisztust megismertetni velük. Egyikük kérdezte tőlem, hogy „Ha nem konfirmálok, attól még lehetek hívő, nem?” Nos, itt van a lényege a dolognak, hiszen a konfirmáció nem a vizsgát jelenti, hanem a hitvallást, amit mindenképpen megtesz az ember, ha valóban hisz. Vizsga nélkül lehet hívő, és lehet az örök életre kerülni, de hitvallás nélkül semmiképpen.

A hit nem magánügy. Jézus arra szólította fel tanítványait, hogy menjenek el és tegyenek tanítvánnyá minden népeket. Kötelezővé tette a hitvallást olyanmódon, hogy egyenesen üdvösség kérdéseként kezelte. Ha valaki nem tesz vallást Krisztusról, akkor Ő sem fog majd vallást tenni a mennyei Atya előtt, amikor eljön az utolsó óra. A konfirmáció annak az alkalma, amikor a fiatalokban ébredő hit legyőzi a tömeg előtti félelmet és lámpalázat, s szinte kényszeríti őket arra, hogy nyíltan felvállalják Krisztusban való hitüket. Olyan jó volt az idén is látni rajtuk azt, hogy mennyire nem másoknak akarnak megfelelni, mennyire nem a szülőknek vagy a nagyszülőknek a kényszerítő hatása, hanem valamilyen belső kényszer váltotta ki azt, hogy ki merjenek állni egy népes gyülekezet elé.

A felkészülés során azonban el szoktam mondani nekik, hogy tulajdonképpen ez a konfirmáció könnyebb része. Mert nem véget ér valami a konfirmációval, hanem elkezdődik. S ami elkezdődik, az a hitvalló élet, és ez bizony, nehezebb, mint most szép ruhában kiállni az őket figyelő és hallgató tömeg elé. Mert hiába van sok ember a templomban, mégiscsak azt a hitet vallják, amiről a konfirmandusok is éppen bizonyosságot tesznek. De mennyivel nehezebb ezt megtenni majd akkor, amikor középiskolákba elkerülve Budapestre vagy más városokba, egy 30 fős osztályban fel kell vállalni a hitet! Könnyű beszélni a hitünkről ott, ahol velünk együtt ugyanazt vallják, de ott, ahol hitetlenség és istentagadás van, nagyon nehéz megszólalni. És meg fogják látni a fiatalok azt is, hogy mennyivel nehezebb egy 9. osztályos, Bibliáról szóló irodalomórán kimondani azt az egyetlen szót, hogy „hiszek”, mint most akár 90 kérdésre fejből mondani a választ.

Nehéz dolguk van konfirmandusainknak, de nehéz mindenkinek, aki hitvallásos életet él. Egy elvilágiasodott társadalomban szemben úszni az árral, sokszor még a családon belül is, egyáltalán nem egyszerű. Akár kirekesztettséggel,

megbélyegzéssel is járhat. A keresztyén egyház azonban úgy született, hogy pünkösöd napján Péterben és a többi apostolban a Szentlélek legyőzte a félelmet. A korábban életüket féltő tanítványok már nem törődtek azzal, hogy Krisztusról szóló vallástételük miatt egyesek részegeknek nézik őket. Ezért kötődik a konfirmáció pünkösöd ünnepéhez.

Az igaz hitet ugyanis a Szentlélek gerjeszti az emberben úgy, ahogyan ott, azon a pünkösdi reggelen. És ez a hit természetéből fakadóan képtelen rejtve maradni. Ki akar törni, s láthatóvá, hallhatóvá akar lenni mások számára is. Mert annyira erős annak az ígéretnek a valósága, amit Krisztus tett a hitvalló ember számára: Ő is vallást tesz majd rólunk a mennyei Atya előtt. Szívből kívánom és imádkozom azért, hogy konfirmáló fiataljaink, de minden testvérünk ennek az ígéretnek az erejéből képes legyen arra, hogy hitét megvallja minden körülmények között!

Lénárt Tibor

Az imádság harangja

„Történt egyszer, hogy valahol imádkozott, és mikor befejezte, így szólt hozzá egyik tanítványa: Uram, taníts minket imádkozni, ahogy János is tanította a tanítványait!” (Lk 11,1)

A tanítványok azelőtt is imádkoztak, amikor még Jézust nem ismerték. Naponta újra és újra az Úr színe elé járultak szívükben lévő imádságaikkal, kérésekkel. És szívesen énekelték a zsoltárokat, ezeket a mélyről fakadt imádságokat is. Amikor azonban Jézust hallották és látták imádkozni, megérintette őket a szívük mélyén és rádöbbenek, hogy az valami egészen más!

Jézus olyan bensőséges, közvetlen kapcsolatban van a mennyei Atyával, hogy az imádsága szinte meghitt beszélgetés, ami után a tanítványok is vágyakoztak. Ezért is fordultak Jézushoz ezzel a kérréssel: *„Uram, taníts minket imádkozni!”* Istent sok ember szólítja meg, beszélnek hozzá, és azt hiszik, hogy ők ezzel „imádkoznak”. És vannak olyan imádságnak hitt szavak is, amelyek soha nem érkeznek el Istenhez.

Az imádság olyan, mint a kellemesen csengő ezüstharang Isten színe előtt,

de a kötele itt van lenn a földön. Amikor valaki imádkozik, megrántja a harang kötelét. De nem minden rántásra csendül meg a tiszta hang a mennyben. Van olyan, aki órákon át ráncigálja a kötelet. Olyan is van, aki a harang kötele mellett elmenve ránt egyet-kettőt rajta, de a harang nem csendül meg. Előfordul viszont, hogy akár egy gyermek egyszerű, hitből fakadó szavaira fölcsendül a mennyei harang. Így hát valóban nem minden ima imádság! Ha valaki a bűnei miatt összetört szívvel kéri Isten kegyelmét, felismerve saját maga erőtlenségét, ha a lelke mélyéből vágyódik Isten után, akkor maga Isten Szent Lelke jön segítségére, és megtanítja a helyes imádkozásra. Az igazi imádság nem mindig tudja magát szavakban kifejezni. Térdelhet az ember úgy Isten előtt, hogy egy szót sem tud kimondani, de a szíve imádkozik: beszél Istenhez.

De nem csak az ember akar szólni Istenhez, hanem Isten is szól az emberhez. És ez legalább olyan fontos,

mint az, hogy az ember kiöntse a szívét előtte. Meg kell hallanunk ima közben, hogy Ő is szól, Ő is beszél velünk! Megnyugtat, gondolatokat ad, reményt ébreszt és bizonyosságot támaszt bennünk. Ha szívből kérjük, hogy „Uram, taníts minket imádkozni”, akkor megkapjuk az Úr Jézustól az ima lelkét.

Legelőször azt a bizonyosságot, hogy őbenne Atyánk lett az Isten! Ma már sokunknak van telefonja. Akár betegek vagyunk, akár valakivel beszélni akarunk, aki messze lakik, csak beütjük a számát vagy éppen benne van a telefonban, és máris létre jön a kapcsolat. Elmondhatjuk a másoknak mindazt, amit közölni akartunk, és meghallgatjuk a tanácsát is. Ha valaki az Úr Jézussal akar beszélni, nem a telefonon keresztül fogja tudni megtenni, viszont Jézusnak is van telefonszáma, de nem a telefonkönyvben. Egy másfajta könyvben, ami a Biblia! És azon belül a Zsoltárok könyve 50,12, ami így hangzik: *„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítalak, és te dicsőítesz engem.”* Ezzel a hívó üzenettel bíztat minket Jézus arra, hogy az Ő nevében úgy fordulhatunk Istenhez, mint a mi mennyei Atyánkhoz, és az Ő nevében kérhetünk tőle bármit.

Gáspár József

Naptár nélküli ünnepek

Valahogy úgy vagyunk az ünnepekkel, mint a gyerekek az évfázókkal, évszázadokkal. Előveszik évente kétszer az ünneplő ruhát, sokszor az alkalom előtt derül ki, hogy szorít a cipő, szűk az ing gallérja, rövid a nadrág szára. Rohangálás, átalakítani vagy újat venni vagy kölcsön kérni. Lezajlik az ünnepség, a ruha megy vissza a szekrénybe, hónapokig tudomást sem veszünk róla. Sokszor mi is, főleg karácsony és húsvét táján kapkodunk, rohangálunk, vendégvárásra készülünk, ajándékot veszünk, aztán sóhajtunk egyet és szinte megkönnyebbülés, hogy rohanhatunk vissza dolgozni. Egy évig aztán elfelejtjük, hogy miről is van szó, mi az ünnep valódi jelentése, hogyan lehetne átéli a valódi tartalmát.

Hálásabb vagy egyszerűbb dolog az ünnepek tájékán cikket írni a RefErdőbe. Karácsony környékén istállózunk, csecsemőzünk, angyalok, húsvétkor szenvedésezzünk, árulózunk, fel-támadásozunk, és minden megy, mintha mi sem történt volna. Valahogy így tudjuk a szentet, az igazán értékes dolgokat, az életünk leglényegesebb alapjait kö-

zönőségessé, talán profánná tenni. Így tudjuk a szentségeinket, a keresztséget és az úrvacsorát is egy programpontként, feladatként felfogni. Érezzük, hogy itt több van, mint mi vagyunk, de nem jut eszünkbe, hogy ez egy különleges, kitüntetett alkalom, ami talán soha nem tér vissza.

Hálás vagyok Istennek, hogy sokszor indít arra, hogy az életem konkrét kérdéseivel menjek istentiszteletre és keressem az Úr válaszát. A sokszor hallott ige is megelevenedő létté válhat, a Szentlélek segítségével és erejével. Hatalmas titok és az egyik legnagyobb erőforrásunk, ha méltóképpen elkészítjük magunkat, és úgy élünk az igével, mint lelki táplálékunkkal. Rengeteg veszély leselkedik ránk, ezzel persze senkit sem szeretnék megijeszteni, csak sokszor azt is felfoghatjuk csodának, hogy eljutunk istentiszteletre. Ellene mondva a sok megszokott kifogásnak, legyőzve a kényelmességet, vállalva, hogy a környezetünkben megütközést okoz, ha elmondjuk, hogy vasárnaponként nem tudunk közös programokon részt venni, mert templomba megyünk. Csodának lehetünk

részesei, hogy Isten hívásának engedelmeskedve sokan választják a lelkesi hivatást vagy világi emberként vállalnak szolgálatot a gyülekezetben. Számunkra is hivatás lehet a hitünket a hétköznapokban, a körülöttünk élők között megélni, de ehhez szükségünk van a gyülekezetre, az alkalmakra, az ige hallatására.

Emberileg nézve semmire sincs garancia. Senki nem tehet olyan kijelentést, hogy jobbak leszünk, ha templomba járunk, vagy könnyebb lesz az életünk. De ha átéljük Isten valóságát az életünkben, ráébredünk, hogy az Ő személyénél számunkra nagyobb garancia nem szükséges. Így szentelheti meg az életüket, az ünnepekkel és a hétköznapokkal együtt.

Matusik Ágnes

Templomot építünk

Minden évben van úgynevezett vizitáció, amikor is az egyházközségek adminisztrációját és számvitelét ellenőrzi egy kéttagú egyházmegyei küldöttség.

Mivel mi új egyházközség vagyunk, április 25-én Takaró András, egyházmegyéink esperese tett látogatást nálunk, ő volt a küldöttség egyik tagja. Ő volt az, aki 2015. október 4-én Szabó István püspökkel lerakta az alapkövet, s azóta nem járt erre. Most körbejárhatta a már elkészült gyülekezeti házat, majd meg szemlélte az épülő templomot. A vacsoránál mondta, hogy „Hálás a szívem, mert itt valami olyan nő ki a földből, amire gondolni sem mertünk volna!”

Februárban Mátraházán voltam, mint a presbiteri- és gyülekezeti munkás hétvége egyik előadója, s ott volt alkalmam beszélgetni a Kiskunlacházai Gyülekezet gondnokával. Arról a gyülekezetről van szó, amelyiknek esperesünk a lelkesze. A gondnok elmondta, hogy esperes úr mennyit imádkozott, szinte minden bibliaórán megemlítve a

monorierdei építkezést. S ezt olyan jó volt hallani! Mert tudtuk, láttuk, hogy mennyi segítséget adott hozzá, de talán mindennél fontosabb az ezért elmondott imák sokasága. Nemcsak az esperesé, hanem mindenkié, akiknek csak egy fél mondatban is eszébe jutott Isten elé vinni ennek a hatalmas építkezésnek, a gyülekezet- és templomépítésnek az ügyét.

Ma már javában folytatódik a templomépítés, épül a torony, készül majd a toronysisak, aminek daruval történő fölhelyezése látványos munkának ígérkezik. S ha Isten úgy segít bennünket, ahogy eddig is tette, akkor év végére teljesen elkészülhet a

templom, s készülhetünk a jövő tavaszi fölszentelésére. De addig is szükség van mindenek előtt a mindennapi imádságra. Ezért kezdünk a munkásokkal minden reggelt igeolvasással és imával, hogy velünk legyen az Úr jóakarata, s amire indította a szívünket, azt be is tudjuk fejezni. Erre biztatom minden Kedves Testvérünket!

Lénárt Tibor

Hogyan támogathatjuk a templomépítést?

A templomépítéshez szükséges anyagi forrás rendelkezésre áll Magyarország Kormánya jóvoltából. Viszont ahhoz, hogy be tudjuk rendezni, és hogy a toronyban harang is legyen, ami majd istentiszteletre hívogat vagy elhunytak emlékét hirdeti, szükség van adományokra. Lehetőség van tehát e két célra (berendezés és harang) külön adományt tenni a lelkipásztori hivatalban, amelyről átvételi elismervényt adunk. Köszönjük szépen az eddigi felajánlásokat, és most is Isten áldását kívánjuk az adakozók életére. Ő pótolja ki mindazt, amiről lemondunk az építkezés segítéséért!

Isten előtt a gyülekezetben

A keresztség sákramentumát szolgáltattuk ki 2018. március 18-án

- Szász János Zoltán és Koppányi Szilvia gyermekének, Leventének
- Szalai Balázs és Szabó Brigitta gyermekeinek, Soma Zachnek, Zénó Jaydennek és Noah Zentének.

Isten áldja meg a családok életét és adjon erőt, állhatatosságot a fogadalmak megtartásához!

GYEREKHÉT

2018. június 25-29-ig (hétfőtől péntekig) **napközis tábort szervezünk.**

Helyszín: Gyülekezeti ház és a Monorierdei Fekete István Általános Iskola

A hét témája: Bibliai honfoglaló

A programról, melyek reggel 8 órától délután 4-ig tartanak:

Délelőttönként énektanulás, hittan foglalkozások és közös játékok. Délután kézműves foglalkozások és/vagy sportjátékok. Szerdán buszos kirándulásra megyünk a dinnyési várparkba, amelyen szülők is részt vehetnek a szabad helyek erejéig. A gyerekeknek napi háromszori étkezést biztosítunk. A tábor hivatalos zárása július 1-én, vasárnap délelőtt 10 órakor az istentiszteleten történik, mely után szeretetvendégségre várunk mindenkit.

Részvételi díj: 5.000,- Ft/gyermek. Befizetni a tábor első napjának reggelén, a regisztrációnál lehet. **Amennyiben a gyermek a buszos kiránduláson is szeretne részt venni, úgy ez még 3.000,- Ft költséget jelent.**

Jelentkezni június 15-ig lehet gyülekezetünk honlapján.

Szeretettel várjuk a jelentkezéseket 6-13 éves korig!

Májusi ünnepi istentiszteletek rendje

10-én, csütörtökön 18 órakor mennybemenetel ünnepi istentisztelet.

13-án konfirmáció vasárnapja, délelőtt 10 órakor istentisztelet a konfirmandusok fogadalomtételével, megáldásukkal.

20-án pünkösdvasárnap 10 órakor ünnepi úrvacsorás istentisztelet.

21-én pünkösdhétfőn 10 órakor ünnepi istentisztelet úrvacsora nélkül.

RefErdő A Monorierdői Református Gyülekezet időszaki lapja

Kiadja a Monorierdői Református Missziói Egyházközség Presbitériuma

Felelős szerkesztő: Lénárt Tibor lelkipásztor Állandó munkatárs: Gáspár József, Matusik Ágnes

Tel.: 06 29 788-264

Mobil: 06 30 994-2539

E-mail: monorierdo@reformatus.hu

Honlap: www.monorierdo.reformatus.hu